

РЕШЕНИЕ

№ 463

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Б.

Членове: Милен Михайлов
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
в присъствието на прокурора М. Б. Д.
като разгледа докладваното от Милен Михайлов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231100600851 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С Присъда от 13.12.2021 г., постановена от СРС, НО, 131-ви състав по НОХД № 9138/2020 г. съдът е признал подсъдимия Й. Д. С., роден на **** година в гр. София, българин, български гражданин, разведен с висше образование, работи неосъждан, с постоянен адрес гр. София, кв.****, ЕГН *****, за **НЕВИНОВЕН** в това, че на 19.10.2016г., в гр. София, ул. ****, се заканил с престъпление против личността на лицето П. Ж. П.-С. - с убийство, като я заплашил с думите „... Живи няма да излезете оттук ... Ще ги убиеме, това са баби Яги, не ни трябват.“, като това заканване би могло да възбуди у П. Ж. П. – С. основателен страх от осъществяването му, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по обвинението за престъпление по чл.144, ал.3, вр. ал. 1 от НК.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 190, ал. 2 от НПК съдът е възложил сторените по делото разноси в тежест на държавата.

Срещу така постановената Присъда е постъпил Протест от СГП в който се сочи, че същата е неправилна и се иска нейната отмяна. С Писмо вх. № 21016786/05.10.2022г. прокурорът е оттеглил протеста си на основание чл. 324, ал. 1 от НПК.

Срещу така постановената присъда е постъпила и Въззивна Жалба от адв. Х. Б. и адв. С. С., повереници на ЧО П. С. с която сочат, че присъдата на СРС е неправилна, постановена при нарушения на материалния и

процесуалния закон. Сочи се, че неправилно СРС бил приел, че не е доказана безспорно субективната страна на деянието, а доказателствата в тази насока били ценени превратно. В заключение се иска отмяна на присъдата и постановяване на нова, осъдителна такава или алтернативно – връщане на делото на друг състав.

Постъпило е и допълнение към Въззивната жалба в която се навеждат оплаквания за неправилен анализ на доказателствата от страна на СРС, като прави разбор на същите в тази насока, като се сочи, че СРС е игнорирал съдебно-психиатричната експертиза и данните за телесни увреждания на пострадалата. В заключение се иска отмяна на присъдата и постановяване на нова, осъдителна такава. Правят се и доказателствени искания за преразпит на свидетеля Ж.С., относно повода за конфликт с подсъдимия и твърдяните от него телесни увреждания.

Постъпило е и възражение срещу въззивната жалба от адвокат И. В., защитник на Й. Д. С., с която се моли съдът да потвърди постановената от СРС присъда. Излагат се доводи, че първоинстанционният съд обстойно и обективно е обсъдил доказателствения материал, като адв. В. подкрепя мотивите на първоинстанционният съд относно недоказаност на инкриминираните изрази и освен това липса на съставомерност на деянието, дори и и да се приеме, че същите са изречени от подсъдимия. По отношение на подадената въззивна жалба, счита същата за неправилна, като сочи, че аргументите в нея не са съобразени с реалното съдържание на първоинстанционния съдебен акт. Твърди, че не е вярно твърдението в жалбата, че съдебният състав е игнорирал доказателства или ги е тълкувал превратно, а напротив, извършил е обективен и всестранен доказателствен анализ. Възражава и срещу изложеното в жалбата, че съдът е дал приоритет на обясненията на С. за сметка на показанията на свидетелите М. и Т., доколкото изложеното от тези свидетели също е ползвано от съда при извеждането на фактическите му изводи. Твърди също, че извода на съда, че повод за събитията на 18.10.2016 г. е обоснован, а не е субективна преценка на съдебния състав. Сочи още, че осъждането на подсъдимия по друго дело не следва да измества вътрешното убеждение на наказателния съд, а получените от С. увреждания са подкрепени от медицинска документация. Изразява несъгласие и с твърдението в жалбата, че СРС не е коментирал съдебно-психиатричната експертиза на частния обвинител.

В закрито заседание по реда на чл. 327 от НПК въззивният съд е преценил, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетелите и вещите лица, а направените доказателствени искания е намерил за неоснователни, доколкото за посочените обстоятелства са събрани писмени доказателства, а самите те не попадат в предмета на делото.

В съдебно заседание по делото защитникът на подсъдимия – адв. Б. поддържа жалбата. Не прави искания по доказателствата.

Пред въззивния състав представителят на държавното обвинение не поддържа протеста, като сочи, че протестът е бил оттеглен.

Повереникът на частния обвинител – адв. Б., поддържа жалбата и не прави доказателствени искания.

При докладване на постъпилото след определението за насрочване възражение срещу въззивната жалба, защитникът на подсъдимия поддържа същото.

Прокурорът счита възражението за неоснователно.

Адв. Б. моли възражението да бъде оставено без уважение.

В хода по същество адв. Б. поддържа изцяло изложените в жалбата доводи, като акцентира върху неправилното тълкуване на доказателствата от страна на първоинстанционния съд и подчертава, че отправените към пострадалата реплики са били съпроводени с физическа агресия. Моли въззивният съд да анализира доказателствената съвкупност и да отмени атакуваната присъда, като отбелязва, че доверителката действително е понесла физически увреди.

Прокурорът моли да присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Защитникът на подсъдимия – адв. В., счита за невярно твърдението, че проверяваният съд е приел деянието за извършено без умисъл, тъй като на първо място съдът е приел, че изобщо не се доказва извършването му, а едва след това е посочил, че дори и да се доказва изричането на инкриминираните изрази, то те не са съставомерни. Соци още, че всички доказателства по делото са били коментирани от съдебния състав. Излага становище, че ситуацията се е изразявала в това, че двете жени са дошли, докато подсъдимият гледа сам детето си, което спи, и са започнали да изнасят багаж докато на вратата са стояли двама мъже със заплашителна физика. Моли първоинстанционният съдебен акт да бъде потвърден.

Подсъдимият поддържа казаното от адв. В. и подаденото възражение.

В правото си на последна дума подсъдимият С. моли атакуваната присъда да бъде потвърдена, като изтъква, че единствените доказателства, за това, че е отправял закани, са думите на жена му и тъщата му.

Съдът, като обсъди доводите изложени в жалбата и допълнението към нея, във възражението, а и в съдебно заседание от страните, и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда намира следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Подсъдимият Й. Д. С., роден на **** г. в гр.София, българин, български гражданин, с висше образование, работи, разведен, неосъждан, с ЕГН *****, с адрес гр.София, ж.к. „Овча купел“, **, **, **, **, **, **.

Подсъдимият Й. С. и свидетелката Ж. С. имали сключен граждански брак, от който имали едно дете - синът им М. С.. Семейството обитавало жилище находящо се в гр.София, ул. „****, **, като от месец юни 2016г.

отпускът за отглеждане на дете се ползвал от подсъдимия С., който полагал ежедневните грижи за малолетния М., докато свидетелката Ж. С. работела. През лятото на 2016г. отношенията между съпрузите се влошили, тъй като св. Ж. С. искала да се разделят, като един от въпросите по които страните спорели бил свързан с упражняването на родителските права, като подсъдимият С. настоявал той да отглежда детето.

През нощта на 18.10.2016 г. срещу 19.10.2016г. между съпрузите отново възникнал спор, свидетелката признала за свое извънбрачно увлечение, и двамата взели решение за развод, като свидетелката се съгласила бащата да продължи да отглежда тригодишния М.. На сутринта свидетелката С. отишла на работа като същевременно се свързала по телефона с майка си - свидетелката П. П.-С., разказала ѝ за случилото се през нощта и поискала от нея съдействие. Двете решили заедно да се върнат в жилището, обитавано от Ж. С. и подсъдимия С. в късния следобед, да вземат детето и временно да го отведат в жилището на бабата, находящо се в гр.София, на ул. "Одрин". Освен това свидетелката Ж. С., се свързала със свои приятели - П. М. и С. Т., които също се съгласили да дойдат с нея до семейното жилище, където се намирали подсъдимият и детето, за да ѝ съдействат.

В 17.00 часа на 19.10.2016г. свидетелката Ж. С., майка ѝ - пострадалата П.-С. и двамата свидетели се срещнали на пл. "Славейков" и заедно се отправили към апартамента. При влизането в сградата двете жени избързали нагоре по стълбите, пострадалата отключила двойната входна вратата на апартамента, двете влезли, като вратите останали отворени. а свидетелите М. и Т. се забавили по стълбите. При влизането в апартамента, свидетелката П. П.-С. веднага влязла в детската стая, разположена непосредствено до входната врата, където по това време се намирало детето ѝ и започнала да вади от гардероба и събира дрехи на детето. В това време подсъдимият се намирал в спалнята, разположена в другия край на апартамента и говорел по телефона, като към него се отправила свидетелката Ж. С., която му съобщила, че ще вземат детето.

Когато видял двете жени, отворената входна врата и разбрал, че двете искат да вземат детето, подсъдимият С. затворил вътрешната входна врата и поставил предпазна верига, след което бутнал Ж. С. към детската стая и се опитал да вземе ключовете от жилището от пострадалата.

От своя страна Ж. С. и Пепромила С. се опитали отново да отворят вратата на апартамента, като при това между тримата започнало бутане и блъскане. Тримата се прехвърлили в детската стая, където спреккването и физическия сблъсък между тях продължили, като наред с това се водел и спор на висок глас между подсъдимия С. от една страна, и съпругата му и нейната майка от друга. От скандала детето се събудило и започнало да се движи между тях.

През това време, свидетелите М. и Т., които стояли пред входната врата, като чули шума и виковете от вътрешността на апартамента, се обадили на тел. 112, от където ги свързали с 01 РУ-СДВР. По указание на полицията, свидетелят Т. слязъл да посрещне патрула и да държи отворена входната

врата на блока, а свидетелят М. останал пред жилището. Междувременно спречкването било преустановено и подсъдимият успял да вземе телефона си и да обади на своя баща - свидетелят Д. С., като го помолил незабавно да дойде в апартамента, както и на своя кум и приятел - свидетелят Т.И. със същата молба.

Около половин час след подаване на първоначалния сигнал в апартамента пристигнал патрул на 01 РУ-СДВР, в състав свидетелите И.И и С.П., които позвънили на входната врата и подсъдимият незабавно ги пуснал вътре. Малко след тях пристигнали бащата на подсъдимия- свидетелят С., неговата сестра- свидетелката Й.Ш., както и свидетелят И. със съпругата си, които също влезли в жилището.

Подсъдимият влязъл в спор със служителите на МВР относно правото му да отглежда детето и извеждането на същото от семейното жилище от страна на майката. На място и предвид външния вид на пострадалата, по искане на полицаите бил изпратен екип на Спешна помощ, който след като извършил преглед на същата я транспортирал до сградата на УМБАЛСМ "Н.И.Пирогов" от където същата била освободена за домашно лечение. Съгласно Съдебномедицинско удостоверение № 744/2016г. на свидетеля П. П. в резултат на инцидента са причинени следните увреждания на здравето: кръвонасядания на лицето с подкожни хематоми на долния клепач на дясното око и лявата буза, субконюнктивален кръвоизлив на дясното око, кръвонасядания на лявата мишница, кръвонасядане и оток на втори пръст на лявата ръка.

Подсъдимият Й. С. бил задържан по реда на ЗМВР и транспортиран до сградата на 01 РУ-СДВР, където били отведени и свидетелката Ж. С., малолетния М. С., а в последствие отишли и всички свидетели. Срещу подсъдимия С. било образувано производство по УБДХ, разгледано на следващия ден, като същият бил признат за невиновен с решение по НАХД № 18713/2016г. по описа на СРС. Непосредствено след освобождаването му, същият посетил УМБАЛСМ "Н.И.Пирогов", където било констатирано счупване на пети пръст на дясната ръка, както и комозио във връзка, с което бил хоспитализиран за срок от пет дни. Видно от издаденото СМУ № 776/2016г. от спречкването със съпругата и тъщата си, подсъдимият Й. С. е получил следните увреждания на здравето- мозъчно сътресение, оток и подкожен кръвоизлив в тилната област на главата, както и счупване на пети пръст на дясната ръка.

Изложените факти съдът прие за установени по категоричен и непротиворечив начин от следните доказателства и доказателствени средства:

Гласни: показанията на свидетелите П. П., Ж. С., П. М., С. Т., Д. С., Т.И., И.И, С.П., обясненията на подсъдимия, дадени в хода на съдебното следствие,

Писмени: заключенията на изготвените по делото съдебно психиатрична и психологична експертиза на пострадалата, на свидетеля Ж.

С., както и на подсъдимия, съдебномедицинска експертиза и тройна съдебно медицинска експертиза на пострадалата, справка за съдимост, Съгласие по чл.167а, ал.1 КТ, Заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение по чл.53 КСО, Служебна бележка изх. № 2017- 3104/06.02.2017г., Служебна бележка изх. № 2016-2397/07.11.2016г., Заповед № 1713/12.11.2015г. за ползване на неплатен отпуск за отглеждане на малко дете, Протокол от съдебно заседание по НАХД № 18713/2016г., по описа на СРС, НО, разчитане на образна диагностика от 21.10.2016г., препис-извлечение от Амбулаторна книга на УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, Лист за преглед на пациент № 031582 от 11.10.2016г., Съдебно-медицинско удостоверение № 776/2016г., Постановление от 16.12.2019г. по пр.пр. № 50522/2016г. по описа на СРП, справка за държавите участници на Европейско първенство по футбол през 2016г., заверен препис на електронна кореспонденция между подсъдимия и свидетеля И., Решение рег. № 513000- 8758/15.02.2021 г. на СДВР и приложена към същото справка, Докладна записка рег. № 225p-15924/20.10.2016г. до Началника на 01 РУ-СДВР, СМУ № 744/2016г., медицински направления, рецепти, Амбулаторен лист № 001014/04.11.2016г., Амбулаторен лист № 001016/07.11.2016г. и останалите приложени по делото документи.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото по съществото си кореспондира изцяло с тази, установена от първата инстанция. Фактическите констатации на районния съд са обосновани и почиват на правилен и обстоен анализ на събрания по делото доказателствен материал, поради което не се наложи настоящата инстанция да ги ревизира.

Въззивният съд не намира за основателно възражението, изложено във въззивната жалба, че доказателствата са тълкувани превратно и при игнориране на част от събраните доказателства. Внимателният прочит на мотивите към атакувания акт сочи на подробен и задълбочен анализ както на доказателствата в полза на обвинителната теза, така и тези, които са в полза на подсъдимия. При така извършеният анализ СРС е коментирал внимателно показанията на всички свидетели, разпитани по делото, като е взел предвид потенциалната заинтересованост на част от свидетелите, обсъдил е показанията на свидетелите, като ги е анализирал поотделно и в тяхната съвкупност и ги е съпоставил с различните доказателствени източници, в това число и с писмените доказателства по делото и заключенията на изготвените в хода на производството експертизи.

Основните въпроси, по които се откриват противоречия в доказателствената съвкупност, а и които се явяват най-значими за решаване на делото, са дали по време на процесния конфликт подсъдимият действително е отправил инкриминираните изрази към пострадалата С., дали ѝ е причинил разместване на челюстта и счупване на зъби, както и дали самият той е бил наранен по време на конфликта. По отношение на тези обстоятелства настоящата въззивна инстанция споделя съждения на първоинстанционния съд и преценката му да не се довери на изложеното от

свидетелките от свидетелите П. С. и Ж. С..

Действително, както е констатирано в първоинстанционният съдебен акт, показанията на свидетелките са последователни, но в тях се откриват и вътрешни противоречия, а така също и при съпоставката им с останалите доказателства по делото, които дават на съда основание да се съмнява в тяхната достоверност, а що се отнася до твърденията за инкриминираните изрази, както СРС правилно е посочил, същите са направени декларативно в края на изложението, без да се споменават други думи и изрази, изречени от подсъдимия по време на процесния конфликт и освен това не се подкрепят от разказите на другите свидетели. Следва да се отбележи и че пострадалата посочва инкриминираните изрази едва в отговор на поставените от прокурора въпроси, а св. Ж. С. казва, че изразът „това са баби Яги“ е бил насочен към детето.

Изложеното от пострадалата досежно нанесените от увреждания – разместена челюст и счупени зъби, не намира подкрепа доказателствата по делото. Заключение на извършената тройна съдебно-медицинска експертиза на пострадалата, сочи, че нараняванията в зъбите на пострадалата не могат категорично да се свържат с инцидента на 19.10.2016 г., а могат да се дължат и на предварителното им увреждане, например поради носене на подвижна частична протеза. Що се отнася до свидетелите М. и Т., такива данни не се откриват в показанията на св. Т., като единствено свидетелят М. споменава, че пострадалата е била подпухнала. Данни за физически увреждания в пострадалата не са налице и в показанията на Д. С., Й.Ш. и Т.И., повикани от подсъдимия и пристигнали на мястото след приключването на конфликта, които категорично отричат да са установили такива наранявания у пострадалата С., нито в обясненията на подсъдимия С.. От писмените доказателства по делото не се подкрепят и твърденията, че подсъдимият С. е ухапал пострадалата за да вземе ключа, нито пък разказаното от пострадалата, че св. Ж. С. е прекарала един месец в болница вследствие на получена заради инцидента хипертонична криза, като следва да се отбележи, че по време на разпита й св. Ж. С. не разказва да е имала такова преживяване.

Наред с това показанията на пострадалата и на св. Ж. С. явно противоречат със събраните по делото доказателства по отношение на това, дали те двете са нанасяли удари по подсъдимия С., което те отричат. В същото време от приложените към първоинстанционното дело медицинска документация за подсъдимия С. – лист за преглед на пациент и съдебномедицинско удостоверение от 28.10.2016 г., както и от показанията на свидетелите Д. С., Й.Ш. и Т.И., а също и от обясненията на подсъдимия, които съдът ще коментира по-долу в настоящия съдебен акт, се установява по категоричен начин, че след протеклите на инкриминираната дата събития подсъдимият е бил със счупен пръст и мозъчно сътресение.

С оглед изложеното, въззивният съд споделя становището на

първоинстанционния такъв да не се довери на свидетелките Ж. С. и П. С. по отношение на твърденията за инкриминираните изрази, тъй като на първо място техните показания в тази насока не намират подкрепа в доказателствената съвкупност, а освен това при цялостния анализ на показанията на тези свидетелки, както първоинстанционният съд правилно е посочил, се установява стремеж към хиперболизиране на действията на подсъдимия по време на конфликта за сметка на активността на самите свидетелки. Данни за изречените от подсъдимия закани не се откриват в нито едно друго доказателство по делото, включително и в показанията на свидетелите М. и Т., които са придружили свидетелките С. до дома на подсъдимия и са останали пред входната врата по време на скандала.

Същевременно показанията на подсъдимия, въпреки характера им на доказателствено средство и средство на защита, съдът прие като обективни и отразяващи действително развилите се в процесната вечер събития, доколкото същите са правдоподобни и последователни, в тях не се откриват вътрешни противоречия, а изложеното от подсъдимия С. кореспондира с останалия доказателствен материал с изключение на показанията на пострадалата, като следва да се отбележи и че не се долавя опит от страна на подсъдимия да омаловажи своето участие в конфликта и да хиперболизира действията на другите участници, доколкото същият признава, че блъскал и бутал пострадалата. Изнесената от подсъдима версия кореспондира в различни свои части с показанията на свидетелите Д. С., Т.И. и Й.Ш., както и с тези на М. и Т., а също и с медицинската документация за подсъдимия, от която се установяват несените му по време на инцидента увреждания. С оглед на така изнесените съображения въззивният съд споделя становището на първоинстанционния такъв да се довери на обясненията, депозираните от подсъдимия.

Съдът кредитира и заключението на назначените в хода на производството съдебно психиатрична и психологична експертиза на подсъдимия и на св. Ж. С., доколкото същите са обективни, изготвени са от компетентни в областта на изследване лица, като вещите лица са дали обоснован отговор на постановените задачи.

Неоснователни са възраженията на повереника на частния обвинител С., изразяващи се в това, че първоинстанционният съд не е коментирал заключенията на СППЕ на пострадалата, тъй като СРС в мотивите си е обърнал внимание на тези експертизи, като правилно е посочил, че субективните преживявания на пострадалия са ирелевантни за съставомерността на деянието по чл. 144 от НК, за което следва да е налице съзнание от страна на дееца, че отправя към пострадалия закана, както и това, че тя се възприема от пострадалия и самата закана да е обективно годна да възбуди основателен страх от осъществяването ѝ, но обстоятелството дали действително заканата е повлияла на психиката на пострадалото лице не попада в състава на престъплението по чл. 144 от НК.

Съдът кредитира и заключенията на съдебномедицинската експертиза и на тройната съдебномедицинска на пострадалата. Същите са обосновани и изготвени от компетентни в областта си експерти, като от тройната съдебномедицинска експертиза на пострадалата С. се установява, че констатираните наранявания на зъбите и челюстта ѝ не могат да бъдат категорично обвързани с процесния инцидент.

Настоящият състав кредитира писмените доказателства по делото, като относими към предмета на доказване и кореспондиращи с гласните доказателствени средства, като прецени, че същите са събрани по надлежния процесуален ред и не са налице основания за съмнение в тяхната достоверност.

От всичко изложено следва извод, че макар на процесната дата действително да е протекла конфликтна ситуация между подсъдимия и свидетелките Ж. и П. С., в нея са участвали активно както подсъдимия, така и свидетелките, и не се доказва по категоричен начин, че от страна на подсъдимия са изречени думите, посочени в обвинителния акт – „Живи няма да излезете оттук... Ще ги убиеме, това са баби Яги, не ни трябва.“

Настоящият състав счита, че основните фактически констатации на СРС са правилно установени, изведени без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са допуснати и логически грешки при оценката на наличния доказателствен материал, като в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК съдът е обсъдил комплексно събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Въззивната инстанция намира, че при правилно установена фактическа обстановка и верен анализ на събрания по делото доказателствен материал, първоинстанционният съд е направил и правилни правни изводи за недоказаност на обвинението за извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3 от НК.

СРС правилно е посочил, че от доказателствата по делото не се доказва с необходимата за постановяване на осъдителна присъда категоричност наличието на обективните признаци на престъплението, в което подсъдимият С. е обвинен, доколкото не се установи, че описаните в обвинителния акт действия на подсъдимия – отправянето на изразите „Живи няма да излезете оттук... Ще ги убиеме, това са баби Яги, не ни трябва.“ от страна на подс. С. към свидетелката П. П., действително са били извършени.

Предвид изложено дотук, първоинстанционният съд е направил правилни правни изводи, в съгласие със закона и постоянната практика на ВКС досежно липсата на несъмнена доказаност на твърдяното от държавното обвинение инкриминирано деяние. По аргумент от чл. 303, ал. 1 от НПК присъдата не може да почива на предположения. Когато са извършени всички възможни процесуално – следствени действия за разкриване на обективната

истина, но въпреки това крайните изводи относно даден съставомерен признак от престъплението са колебливи и не са подкрепени убедително от наличната по делото доказателствена маса, то крайният акт на съда може да бъде единствено с оправдателен диспозитив.

По изложените съображения въззивният съд намира, че крайният правен извод на първостепенния съд, с който е решен въпроса за вината на подсъдимия, е правилен и законосъобразен.

Правилни са и съжденията на първоинстанционния съд, че дори и да се приемат за доказани така формулираните изрази, то те не са съставомерни от субективна страна по смисъла на чл. 144, ал. 3 от НК. За преценката дали едно деяние е съставомерно по смисъла на чл. 144, ал. 3 от НК следва да се вземат предвид не само използваните изрази и действия, но и обстоятелствата, при които е извършено. В процесния случай се касае за конфликтна ситуация, съпроводена с вербална агресия, породена от силно раздразнено емоционално състояние, предвид което ако подсъдимият е отправил към пострадалата инкриминираните изрази, то те са били плод на моментен афект, а не реално обективирана закана към пострадалата, целяща и годна да събуди у нея основателен страх за живота ѝ. Необходимо е да се отбележи и че подсъдимият е съзнавал присъствието на двама мъже, съпровождащи пострадалата и свидетелката Ж. С. и намиращи се пред входната врата, освен това самият той е повикал по време на конфликта баща си и св. Т.И., а и е знаел, че скоро ще се появи полиция, при които обстоятелства не е житейски логично подсъдимият С. да е изрекъл инкриминираните изрази към свидетелката С. с цел да отправи реална заплаха за живота ѝ и да събуди у нея основателен страх за него. Следва да се отбележи и че липсват каквито и да е данни за някакви влошени отношения между пострадалата и подсъдимия, преди посочения инцидент, поради което и още веднъж следва да се приеме, че дори подсъдимият да е изрекъл някакви думи, изтълкувани от пострадалата като закана, то същите не са били обективно годни да предизвикат основателен страх в нея.

Правилно първоинстанционния съдебен състав е отбелязал и че част от инкриминираните изрази – *„Ще ги убиеме, това са баби Яги, не ни трябват“*, не са пряко насочени към пострадалата. Предвид изложеното въззивният съд намира за неоснователно възражението на повереника на частния обвинител срещу приетото от СРС, че така описаните в обвинителния акт действия на подсъдимия не са съставомерни от субективна страна, като следва да се отбележи и че на първо място извършването на деянието не се доказва и от обективна страна.

С оглед изхода на делото и съобразявайки разпоредбата на чл. 190, ал. 2 от НПК съдът законосъобразно е възложил сторените по делото разноси в тежест на държавата.

Предвид всичко изложено Софийски градски съд, НО, XIII-ти въззивен

състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 13.12.2021 г., постановена от СРС, НО, 131-ви състав по НОХД № 9138/2020 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____